

Εἶθε τραπέζι κι' ἄλλο ὁ βασιλεὺς νὰ δώσῃ
 τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος κι' εἰλικρινεῖς συμμάχους,
 κι' ἄμα ἐδῶ ξανάλθῃ καλλίτερο νὰ στρώσῃ
 καὶ γιὰ τῶν ὑπηκόων τοὺς ἀδειανοὺς στομάχους.
 Νὰ παύσῃ καὶ ἡ νέα πολεμικὴ μας φούρια,
 καὶ ἡσυχοὶ νὰ φάμε καράβια μὲ καθούρια.

Souris.

ΟΙ «ΒΥΡΓΡΑΒΟΙ»

ἐν τῷ **Ἀπόλλωνι**, εἶναι ὡς νὰ λές τὰ Ἰμαλαῖα ἐπὶ τοῦ
 Λυκαβητοῦ, ὁ Παρασκευαΐδης ἐπὶ τοῦ μικροῦ Ρούκη, ἡ
 σελήνη ἐντὸς ἐνὸς δίσκου καὶ ὁ ἱερός Ἄπις Τρικούπης
 εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κορυδαλοῦ Σταμούλη.

Ἐνομιζομεν ὅτι διὰ τῆς στενῆς πύλης τοῦ Ἀπόλλω-
 ρος, ὅθεν συνήθως εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται τὰ λιλιπου-
 τικὰ θήλαα τῆς Πλάκας καὶ τοῦ Ψυρῆ καὶ οἱ θαμῶνες
 τοῦ Ρακοσυλλέκτου καὶ τοῦ Καπνοδοχοκαθαριστοῦ, δὲν
 θὰ χωροῦσε νὰ ἔμβῃ οὔτε τὸ ὄνομα ἀκόμη τοῦ φοβεροῦ
 δράματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ἀλλὰ τί δὲν κάμνει
 τὸ εὐλογημένο γουδι τοῦ Ἀλεξιάδου, ὅπου τὰ πάντα
 λειαινόνται καὶ τρίβονται καὶ ἔπειτα πωλοῦνται ἀντὶ
 1,50 ὡς σκόνῃ στὰ μάτια τοῦ κόσμου. Ἐπρεπε πρὸς
 τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ ταραχθῇ τὸ τιμαριωτικὸν φρού-
 ριον τοῦ Χέππενχεφ ἐκ τῆς σκιᾶς ὅπου ἐκάθευδε, νὰ
 ἀνοιχθῶσι θύραι, ἀψίδες, θόλοι, υἰλώματα καὶ νὰ ἐξέλ-
 θωσι τὰ φαντάσματα τῶν Κινούλφων, τῶν Γιανναράλλων
 καὶ τῆς Γανουμάρας, διὰ νὰ ἀζιωθῇ ἐλληνικῶν τιμῶν ὁ
 ἀθάνατος Βίκτωρ Οὐγκώ.

Τί ἰδανικοὶ ἄνθρωποι ἡμεῖς οἱ Ῥωμηοί! Τίποτε δὲν
 κάμνομεν ὑπὲρ σκοπῶν ὑλικῶν ἢ ἠθικῶν ἀφορώντων ἡμᾶς
 αὐτούς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐν Ῥωσσίᾳ αἱ εὐεργετικαὶ εἰς
 τὰ θέατρα καταργοῦνται, ἡμεῖς διοργανίζομεν τοιαύτας
 ὑπὲρ ἐξόχων ξένων προσώπων, χωρὶς νὰ ζητήσωμεν κἄν
 τὴν ἀδειάν των. Οἱ Βυργράβοι παρεστάθησαν πρὸς τιμὴν
 τοῦ φιλέλληρος ποιητοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ποῦ νὰ ἤξευ-
 ρεν ὁ μεταξὺ δύο φλιῶν ἱστάμενος μέγας, τοῦ τάφου καὶ
 τῆς ἀθανασίας, ὅτι ἐν Ἑλλάδι διὰ νὰ γνωρισθῇ πρέπει
 νὰ λάβῃ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ «φιλέλληρος ποιητοῦ.»
 Ἐκεῖνος ὅστις μάλιστα εἶναι Γάλλος, διότι πρὸ παντὸς ἄλ-
 λου εἶναι ἄνθρωπος, ἔθνος ἔχων τὸν κόσμον, νὰ ὀνομα-
 ζηται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὁ φιλέλληρ ποιητής! Καὶ διατί
 φιλέλληρ; Διότι ἐφάλεν εἰς τὰ Ἀνατολικά του τὸν Κα-
 νάρην! Νὰ μὴν τολμᾷ τις νὰ ἀνακατωθῇ μὲ τίποτε ῥω-
 μαϊκόν, θὰ βρῇ ἀφεύκτως τὸν μελά του. Ἄν ἔτυχε νὰ
 μεταφράσῃ κἀνένα στίχον ὁμηρικόν ὁ Βίσμαρκ ὅτε ἦτο
 μαθητὴς τοῦ γυμνασίου, θὰ κινδυνεύσῃ νὰ ὀνομασθῇ φι-
 λέλληρ! Ἄν δώσῃ κἀνὲν ἐλληνικὸν ὄνομα εἰς τινὰ τῶν
 ἐφευρέσεων τοῦ ὁ πολὺς Ἐδισων, θὰ καταντήσῃ νὰ ὀνο-

μάζεται φιλέλληρ! Καὶ ὀνομαστὴ Φρόνη ἂν ἦτο ἡ Ἑλ-
 λὰς, πάλιν ὁ ἀριθμὸς τῶν φιλελλήνων θὰ ἦτο ὀλιγώτε-
 ρος!

*

Καὶ ἔπειτα πρὸς τιμὴν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ τὸ τερα-
 τωδέστερον ἀπὸ ὅλα του τὰ δράματα. Ἀλλ' ἔχει, λέγει,
 σκηνικὰ καὶ ἔχει ὄνομα παρ᾽ ἔξω.

*

Ἦτο κωμικωτάτη ἡ στάσις τοῦ πτωχοῦ δημοσίου μὴ
 ἐννοοῦντος τίποτε ἀπὸ τὰ γινόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ὅταν ἀνηγέλλοντο οἱ φοβεροὶ ἐκεῖνοι μονόλογοι, αἱ
 δεκασέλιδοι ἀφηγήσεις, καὶ ἐκλείοντο τὰ βλέφαρα τῶν
 θεατῶν ὡς νὰ ἦσαν σφραγισμένα μὲ βουλοκέρι, ἤκούετο
 μεταξὺ τῶν γενναιοτέρων ἐξ αὐτῶν, τῶν ἀντεχόντων εἰς
 τὰς ἀγρυπνίας:

— Ἀπόψε θάχουμε ὀλονυχτία!

— Μὰ τί λέγει, τί λέγει; Καταλαβαίνεις τίποτε;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ; Μυστήριον! Μυστήριον!

— Μὰ τέλος πάντων τὸν παρ᾽ μας δώσαμε, αὐτοὶ οἱ
 κύριοι χρωστᾶνε νὰ μᾶς ποῦνε τί τρέχει;

*

Ἀλλὰ τί νὰ τοὺς ποῦνε; Ἀφοῦ οἱ ἴδιοι δὲν ἤξευραν
 τί λένε. Οἱ Βυργράβοι δὲν διδάσκονται μόνις ἀναγι-
 νώσκονται. Εἶναι δραματικὸν χάος στρεφόμενον περὶ
 τὸν μῦθον τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Βαρβερούσου.
 Τὸ χάος τοῦτο σελαγίζεται σποραδικῶς ὑπὸ τῆς λύρας
 τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ λύρα ἐν ῥωμαϊκῇ ἀπαγγελίᾳ
 μεταβάλλεται εἰς καραμουνδζαν. Τὰ πάντα εἶναι τερα-
 τώδη. Ὁ καλὸς ἠθοποιὸς Λαζαρίδης ἔλεγε:

— Αὐτὸ τὸ δράμα θέλει λεοντάρια νὰ τὸ παραστή-
 σουν.

Κυρίως ὅμως ἐννοοῦσε νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ παρ᾽ ἐστησαν ὡς
 λεοντάρια!

Καὶ ἐπειδὴ ὅσῳ τὸ παριστάνουν τόσῳ θεριεύουν, εἰς
 νέαν παράστασιν ἡ ἀστυνομία θὰ κάμῃ καλὰ νὰ φροντίσῃ
 ὥστε ἡ σκηνὴ νὰ περιφραχθῇ ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλίδων ὡς
 θηριοτροφεῖον, ἐκ φόβου μήπως τὰ λεοντάρια φάνε τοὺς
 ἀνθρώπους.

*

Ἡ καλλιτέρα ἐπιτυχία μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν ὑπελή-
 φθη ἡ τῆς Γανουμάρας (μετὰ φόβου θεοῦ προφέρειτε τ' ὄνο-
 μα) κυρίας Βονασέρας. Εἶχε δώσει ἀμίμητον ἐκφρασιν εἰς
 τὸ παρ᾽ ἐστημά της. Ῥακένδυτος, μελαψή, κατεσκαμμένη,
 βραχνή, σύρουσα σφαῖραν καταδίκου εἰς τὸν πόδα της
 ἐπλησίασε πολὺ πρὸς τὸν τύπον τοῦ ποιητοῦ. Ἡ Φιλο-
 μήλα ἂν καὶ παρίστανε τὴν φθισικὴν, ἐφαίνετο ὅμως δρο-
 σερωτάτη καὶ σχεδὸν ῥοδόχρους, ἴσως φοβούμενῃ μήπως
 τὴν πάρουν στ' ἀληθινὰ ὅτι πάσχει. Ὁ Ἀλεξιάδης ἐλύ-
 σαξε στὰ φιλιὰ τοὺς δύο ἐραστὰς, τὴν Ρηγινέλαν καὶ
 τὸν Οὐτβέρτον, Φιλομήλαν καὶ Πεταλᾶν. Ὁ Πεταλᾶς ἐ-
 λύσσαξε τὸν ἑαυτὸν τοῦ στής κουτελιαῖς. Ὁ Βούλγα-
 ρης Μάγνος ὁμοίαζε Καραγκούνην μὲ λεοντῆν. Ἐκ τῆς
 θέας τοῦ ἐμπνευσθεῖς ὁ φίλος Κορομηλᾶς θὰ γράψῃ δρά-
 μα τοὺς Καραγκούνιδες κατὰ μίμησιν τῶν Βυργράδων.
 Ὁ δὲ Τσίντος ἐφαίνετο ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος δραπέτης ἐκ

τοῦ εἰκονοστασίου τῆς Καπνικαρέας, διὰ μετεμφίσεως εἰς στολὴν κλητῆρος.

*

Προσθέσατε εἰς τὰς εἰκόνας αὐτάς ὅτι ὅλων τῶν καιρῶν οἱ ἱματισμοὶ ἀντιπροσωπεύοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μεσαιωνικοὶ, ἀρχαῖοι ἑλληνικοὶ, τοῦ 21, καὶ τοῦ Ἀναβρυτηρίου, καὶ θὰ καταλάβητε τί ἀρλεκῖνος παρестάθη ὡς δρᾶμα τοῦ Οὐγκώ. Ὁ κ. Στέφανος Ξένος θὰ δικαιούται νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὰς δραματικὰς τοῦ ἀντιζηλίας μετὰ τοῦ Σχασκσπῆαρ καὶ τὸν Χουγκώ καὶ νὰ ὀνομάσῃ καὶ αὐτὸν κόδαλον, μίμουλον καὶ παροφθαλμιστήν.

*

Ὁ ἀθάνατος Δημητρουλόπουλος ἔπαιζε τὸν Χάττον. Ἐνῶ δὲ ἐξελίσσοντο ὑπὸ τῆς μελωδικῆς ἀπαγγελίας του αἱ γυναικεῖαί του κατακτῆσεις, ἠκούσθη βροντοφωνῶν, ὅτι ὠμίλει περὶ ἑαυτοῦ :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γάτος !

Γενικὴ τροπὴ εἰς φυγὴν ἠκολούθησεν ὅλων τῶν ποντικῶν καὶ εἰσβολὴ ὀκτῶ γάτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἵνα παλαίσουν μετὰ τὸν Δημητρουλόπουλον.

*

Ἦτο καὶ ὁ Καλλιγᾶς εἰς τοὺς Βυργράβους, εἰς δὲ τὰ διαλλείμματα ἄφινε τὰ βρέφη τὰ ὅποια συνώδευεν εἰς τὰ λύννα των κ' ἐπήγαινε κρυφὰ κρυφὰ εἰς τὸ Ἄρτρον διὰ νὰ ἐντρυφήσῃ μαζὺ μετὰ τοὺς ἐκλογεῖς του εἰς τὸ βρακὶ τῆς Αἰδέ.

Καραγκούνης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄκρον ἄωτον ἀφηρημάδας :

— Νὰ κάμνης τὸ Λουτρό σου, νὰ μὴ βγάλῃς τὸ πανταλονάκι τοῦ Λουτροῦ, νὰ ἐξέλθῃς εἰς τὸ καφενεῖον, νὰ κάθῃσαι εἰς μίαν καρέγλαν καὶ νὰ τὴν ἀλλάζῃς, νὰ κάθῃσαι εἰς ἄλλην, τὸ ἴδιον, ν' ἀλλάζῃς οὕτω πῶς εἴκοσι καρέγλας, νὰ γίνῃς κρεμύτι ἀπὸ θυμὸ καὶ ν' ἀρχίσῃς νὰ φρίζῃς τὸν καφεδζῆ ποῦχει ὅλαις τῆς καρέγλαις βρεμέταις.

Μεταξὺ δύο ἐπαρχιωτῶν :

— Πῆγες σ' τὸ βασιλικὸ περιβόλι ;

— Οὐ οὐμ ! . . .

— Πόσο ἔμεινες μέσα ;

— Ἰσα μ' ἓνα δυὸ ὥραις.

— Καὶ τί ἔκαμνες τόσην ὥρα.

— Ἄμ κύτταζα νὰ βρῶ τὴν πόρτα νὰ βγῶ ὅζω.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ.

Τὰ περὶ τούτων ὑπὸ τοῦ τύπου γραφέντα, ἄξια ἀληθῶς τῆς μελέτης αὐτοῦ, ἐκίνησαν καὶ ἡμῶν τὸ ἐνδια-

φέρον καὶ μᾶς ἠνάγκασαν ὅπως τὴν ὀρθοτέραν ἐξενέγκωμεν γνώμην νὰ διέλθωμεν ὀλόκληρον τὴν Φαρμακευτικὴν Νομοθεσίαν, ἐκ διαταγμάτων τὸ πλεῖστον συγχειμένην καὶ ἀρχομένην ἀπὸ τῶν προσόντων τῶν Φαρμακοποιῶν μέχρι τῶν προσόντων τῶν τελευταίων ὑπαλλήλων των. Εἶδομεν διατάξεις περὶ τῆς ἐσωτερικῆς διασκευῆς τῶν φαρμακείων, περὶ τοῦ ὀρισμένου τῶν τιμῶν τῶν φαρμάκων, περὶ τῆς καταδιώξεως τῆς νοθείας καὶ τόσα ἄλλα μετὰ πολλῆς φρονήσεως καὶ καταφανοῦς σκοποῦ διατεταγμένα, ἅτινα μᾶς ἐφάνησαν ὡς τόσαι στήλαι ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Φαρμακευτικῆς ἐπιστήμης.

Ἐπανηλειμμένως νύχθημεν νὰ ἐτηροῦντο πάντα ἐκεῖνα, ὅπως μὴ ὤμεν σήμερον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ γράφωμεν περὶ αὐτῶν.

Προχωρήσαντες ἐν τῇ μελέτῃ μας ἀνέγνωμεν καὶ τὸ νομοσχέδιον τοῦ 1880 καὶ τὸ ὅποσον ὅσον ἀνεγινώσκομεν τοσοῦτον εὐρίσκομεν αὐτὸ ἄξιον καταργήσεως. Τί δὲ πρῶτον νὰ εἰπῶμεν περὶ αὐτοῦ ; Ἐγράψαν τὸσαῦτα κατ' αὐτοῦ διὰ τὸ ὀπισθοδρομικὸν καὶ ἀπάνθρωπόν του, ὥστε νομίζομεν, ὅτι θὰ ἠδικοῦμεν τὴν κοινωνίαν ἐὰν ἠθέλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ παραστήσωμεν αὐτὸ ὡς ῥάκος θεωρίας καταρρέουσας.

Τὸ περὶ φαρμακείων νομοσχέδιον τοῦ 1880 εἶναι στήλη πρόσθετος ἐν τῷ φαρμακευτικῷ οἰκοδομήματι, στήλη χονδροειδὴς καὶ ἀκατέργαστος καταστρέφουσα τὴν ἁρμονίαν τῶν ἄλλων. Ἐξετάφη ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ παρελθόντος, καὶ ἄξιος μετὰ τῶν χωμάτων καὶ τῆς σκωρίας τῆς παλαιότητος, ἐτέθη μετὰ τῶν ἄλλων στήλῶν, ἐπιχέουσα νῦν σκότος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καταργηθείσης πρὸ πολλοῦ τῆς θέσεώς της καὶ ἤδη ἀπειλούσης δὲ νὰ καταρρίψῃ ὀλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα διὰ τὸ δυσεφάρμοστον αὐτῆς.

Διότι δὲν ὑπάρχει δικαστὴς δυνάμενος νὰ καταδικάσῃ εἰς ἐνὸς ἔτους φυλάκισιν, ἐπιστήμονα ἐφαρμόζοντα καλῶς τὴν ἐπιστήμην του. Δὲν ὑπάρχει δικαστὴς δυνάμενος νὰ ἐπιβάλλῃ χιλίων δραχμῶν πρόστιμον, εἰς ἄνθρωπον ἐπαγγελλόμενον ὅ,τι ἐπίσημα προσόντα τῷ ἀναγνωρίζουσιν ὡς δικαίωμα. Καὶ ὕστερον τολμᾷ τις νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἐσυζητήθη τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ; Γνωρίζετε ποτε ἐπιβάλλεται φυλάκισις ἐνὸς ἔτους ; Μεταξὺ τῶν φαρμακοποιῶν, εἰς τὸν ἐξ ἀμελείας ἢ ἀπροσεξίας γινόμενον παραίτιον ἀνθρωποκτονίας. Λοιπὸν ! ἴσον μὲ φρονέα τιμωρεῖτε τὸν ἀσκήσοντα τὴν ἐπιστήμην, ἢ ἐσπούδασε διὰ νὰ ζήσῃ ! ἀφοῦ μάλιστα τιμωρεῖτε μετρίων μόνον μηνῶν φυλάκισιν τὸν νοθεύοντα καὶ νενοθυμένα πωλοῦντα φάρμακα καὶ ἴσως ἀποσπῶντα ἐκ τῆς ἀγκάλης μας τὰ τέκνα μας ;

Ἄλλ' ὑπὸ ποίαν ἐποψίν θέλετε νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα, ὃ σοφὴ φαρμακευτικὴ ἐταιρεία ;

Ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ σκοποῦ, ὃν προέθετο ὁ πρῶτος νομοθέτης ; Ἔστω. Ὅπου αἱ κοινωνίαι εἰσὶ μέχρις αὐχένος ἐν τῇ ἀμαθείᾳ βεβηθισμέναι, περιορισμὸς τις ἴσως ἡδύνατο νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' εἰς τὰς ὁπωσδήποτε ἀνεπτυγμέναις κοινωνίαις, εἶναι ἀνάγκη μόνον προσόντων, πτυχίου. Μήπως τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετὸς περιορισμὸς ; Ἀλλὰ σεῖς, Κύριε Σταμάτιε Κρίνε, ὡς μέλος τοῦ Ἰατροσυνεδρίου, οὔτε πτυχίον κἂν ἐζητήσατε ἀπὸ τοὺς φαρμακοποιούς (ἂν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν οὕτω τοὺς ἄχτάρηδες) τῶν νέων ἐπαρχιωτῶν, λαβόντες οἶκτον δι' αὐ-